

1

Neguțatorii din Veneția

[...] *Și vraja toată*
Se frânge – mândra lume de fantome
*Se spulberă și mii de cerculețe...**

Se ascundea de dușmanii ei în mijlocul unui arhipelag seducător de insulițe, 118 în total. Jilavă, întunecoasă, retrasă și aglomerată, se cuibărea pe stânci și aluviuni. Fortificații și locuințe spectaculoase se înălțau pe fundații cu piloni din lemn de pin și piatră de Istria. În Veneția lui Marco Polo, puține clădiri – cu excepția unei biserici bizantine uriașe și a altor biserici mari – se țineau perfect drepte. Majoritatea păreau să răsară din apă într-un echilibru precar.

Marco Polo a crescut într-un oraș în care noaptea părea să se îngâne mereu cu zorii: opac, secretos și colcăind de nelegiuiri și superstiții. Până și cei care își trăiseră întreaga viață în Veneția se pomeneau dezorientați când nimereau în fundături strâmte ce deveneau, pe neașteptate, din cunoscute – sinistre. Șoaptele conspiratorilor și râsetele îndrăgostiților răsunau prin pasajele înguste, venind nu se știe de unde. Dincolo de ferestrele slab luminate, pâlpâiau discret lumânări și torțe. Seara, ceața ca o pânză de păianjen se ridica din canale, aducând cu sine tăcerea și izolarea; estompa lumina

* Samuel Taylor Coleridge, *Chipul sau Hotărârea îndrăgostitului*. În traducerea lui Leon Levițchi. *Antologie de poezie engleză de la începuturi până azi*, volumul II, ediție întocmită de Leon Levițchi și Tudor Dorin, Biblioteca pentru toți, Editura Minerva, București, 1981, pag. 144.

felinarelor de pe străzi sau din ferestrele ce dădeau spre canalele cu apă clipocind leneșă. Șobolanii erau pretutindeni, ieșind din canale, alergând de-a lungul cheiurilor și străzilor, rozând infrastructura fragilă a orașului și aducând ciuma.

Străzile și pasajele înguste, unele abia cât un lat de umăr, coteau și șerpuiau amețitor, până când, fără veste, se deschideau dinaintea întinderii vaste a Gran Canale, care tăia orașul în două înainte să pătrundă în lagună și, dincolo de ea, în întinsa Mare Adriatică.

Iarna, orașul găzduia Carnavalul (care însemna literalmente „să-ți iei la revedere de la carne“ înainte de Postul Paștelui). Carnavalul era prilejul unor orgii care se desfășurau departe de ochii lumii, dincolo de pereții înalți ai curților și în spatele draperiilor de nepătruns. Atmosfera veselă și senzuală a Republicii abunda de zvonuri despre tot soiul de mârșavii. Venețienii cu aplecare spre rău preferau mijloacele discrete de a aduce moartea, cum ar fi otrăvirea sau sugrumarea, și de obicei scăpau nepedepsiți.

Într-o lume nesigură, venețienii secolului al XIII-lea aveau totuși câteva certitudini. Cu 200 de ani înainte de Copernic și cu 300 înainte de Galileo, era o dogmă de necontestat faptul că Soarele făcea ocolul Pământului, că sferele cerești erau perfect netede, iar Creația avusese loc cu exact 4484 de ani înainte de întemeierea Romei. Ierusalimul era considerat „buricul lumii“. Intrările în Rai și în Iad existau și ele pe undeva.

Pentru majoritatea oamenilor, ziua era împărțită în orele de rugăciune: miezonoptica, ceasul I, care este trei ore mai târziu, utrenia la răsăritul soarelui, terța (ceasul al treilea) la jumătatea dimineții, sexta (ceasul al șaselea) la prânz, nona (ceasul al nouălea) la jumătatea după-amiezii, vecernia la apus și pavecernița înainte de culcare. În Epoca Credinței, știința consta în principal, dar nu în totalitate, din îndeletniciri ilogice precum alchimia – efortul de a transforma așa-numitele metale de bază în aur – și astrologia, care mergea mână în mână cu astronomia.

Oamenii depindeau de vânt, apă și animale dacă voiau un surplus de forță. În Europa apuseană, cărbunele nu începuse încă să fie exploatat ca sursă de energie. Banii de hârtie și tiparul se aflau la mai bine de 200 de ani în viitor. Cea mai avansată tehnologie o reprezentau corăbiile, considerate o minune a transporturilor, deși se dovedeau foarte periculoase.

În întreaga Europă, călătoriile decurgeau extraordinar de lent și erau pline de pericole. De pildă, traversarea Canalului Mânecii era o aventură de care toți se temeau. Cei care o duceau până la capăt susțineau că efortul i-a costat sănătatea. Pe uscat, oamenii se deplasau numai cu iuțeala cu care era capabil să-i poarte un cal: o călătorie obișnuită pe uscat însemna să parcurgi între 12 și 16 kilometri pe zi sau, în cazuri speciale și pe durate scurte, între 24 și 32. Superstițiile îi făceau pe cei care se aventurau în aceste călătorii să se adăpostească la căderea nopții în hanuri primitive pline de paraziți, unde doi sau trei călători erau siliți să împartă un singur pat. Ca să ajungi cu trăsura de la Paris la Veneția era nevoie de cinci săptămâni de chin.

Dar în Veneția condițiile erau foarte diferite. Măruntă ca dimensiuni, dar globală ca viziune, Veneția intra în Evul Mediu Târziu, o perioadă de expansiune economică, realizări culturale și împutănare a barierelor comerțului. Călătoria nu era excepția, era regula. Se părea că toți locuitorii Veneției erau călători sau neguțători sau aspirau să devină. În Europa, puterea politică, mai înainte împărțită între imperii dezorganizate și fărâmițate ce duceau înapoi în timp până în vremea romanilor, se coagulase luând forma unor orașe-stat bine înarmate și organizate, așa cum era Veneția. Dezvoltarea comerțului între orașele-stat europene a dus la progresul rapid al artelor, tehnologiei, explorării și finanțelor. Au fost inventate busola și ceasul, moara de vânt și moara de apă, toate vitale bunei funcționări a economiilor europene, și au fost fondate mari universități care există și astăzi. Ca rezultat

al acestor progrese, Veneția – și întreaga Europă așa cum o știm – a început să prindă cheag.

Seducătoarea și bizantina Veneție – oraș al apelor – era unul dintre cele mai importante centre comerciale și culturale ale Europei secolului al XIII-lea, un oraș-stat înfloritor care trăia de pe urma comerțului. Economia era prosperă mulțumită marinei agresive, care apăra vitejește orașul de repetatele atacuri ale rivalilor genovezi lacomi și ale piraiților arabi. Spre deosebire de alte orașe medievale, Veneția nu avea ziduri sau porți. Nu erau necesare. Laguna și mlaștinile o apărau de invadatorii veniți pe mare sau pe uscat.

Fiind poarta către bogățiile Orientului, Veneția a dat naștere unei aristocrații negustorești sofisticate, incluzând aici familia Polo, cunoscută pentru frecvențele călătorii spre Est și mai ales către Constantinopol, după nestemate, mătăsurii și mirodenii. Veneția avea o structură complexă, o independență apărată feroce, dublată de un simț acut al afacerilor, și se baza pe o combinație unică de sistem feudal și viziune globală.

Pentru că Veneția nu avea o întindere foarte mare, fiind înghesuită între lagună și dușmanii ei, locuitorii aveau un sentiment foarte puternic al cauzei comune. „Înghesuindu-i practic pe venețieni într-un spațiu redus“, spunea istoricul John Julius Norwich, „s-a creat în ei un spirit unic al coeziunii și al cooperării [...], nu numai în momentele de criză națională, ci și, încă mai impresionant, în felul în care își conduceau viața de zi cu zi. În rândurile negustorilor bogați ce alcătuiau aristocrația venețiană, toată lumea cunoștea pe toată lumea și relațiile strânse aduceau acel grad de respect reciproc, care în alte orașe arareori se vede dincolo de cercul familial.“

Drept rezultat, venețienii dobândiseră reputația unor oameni de afaceri eficienți și conștiincioși, cei mai progresiști din Europa. „O întreprindere comercială“, scria Norwich, „chiar și una care presupunea cheltuieli inițiale imense,

o durată de câțiva ani și riscuri considerabile, putea fi aranjată în Rialto în câteva ore. Putea lua forma unui simplu parteneriat între doi negustori sau a unei cooperative mai largi, necesare pentru finanțarea unei întregi flote sau a unei caravane transasiatice.“ În ambele cazuri, conchidea Norwich, „se baza pe încredere și era inviolabilă“.

Aproape toți locuitorii Veneției se îndeletniceau cu comerțul. Vădulele investeau în operațiuni negustorești și orice tânăr fără mijloace se putea descrie ca „neguțător“, pur și simplu lansându-se în afaceri. Deși riscurile erau imense, bogățiile nemărginite îi momeau pe cei aventuroși, ambițioși sau nesăbuiți. Averile se făceau și se pierdeau peste noapte, iar bogăția multor familii venețiene fusese clădită pe reușita unei singure expediții comerciale la Constantinopol.

Negustorii venețieni elaboraseră tot soiul de strategii ca să facă față capriciilor comerțului global din care își câștigau existența. În lipsa unor rate standard de schimb, numeroasele soiuri de monede folosite făceau din conversie un coșmar. Imperiul Bizantin avea bezanții, țările arabe – drahmele, Florența – florinii. Veneția, bazându-se pe proporția de aur și argint dintr-o monedă pentru a-i determina valoarea, încerca să le primească pe toate. Negustori precum cei din familia Polo încercau să ocolească sistemul monetar atât de complicat, cu confuziile și devalorizarea inevitabilă, folosind ca monede de schimb perle sau pietre prețioase, precum safirele și rubinele.

Pentru a satisface toate aceste nevoi financiare sofisticate și exotice, Veneția și-a dezvoltat cel mai avansat sistem bancar din toată Europa Apuseană. Băncile de depozite de pe Bătrânul Continent își au originea aici. În 1156, Republica Veneția a devenit primul stat de după Antichitate care a recurs la un împrumut public. A promulgat totodată primele legi bancare din Europa, pentru a reglementa sectorul bancar care abia

se forma. Ca rezultat al acestor inovații, Veneția oferea cele mai avansate practici comerciale din Europa.

Veneția a adaptat contractele romane la nevoile negustorilor care făceau afaceri cu Orientul. Contracte sofisticate de împrumut maritim și de conversie maritimă* stabileau obligațiile pe care și le asumau proprietarii de corăbii și negustorii și chiar ofereau asigurări, obligatorii în Veneția începând din 1253. Cel mai răspândit tip de acord printre venețieni era *commenda* sau, în dialectul venețian, *collegantia*, un contract bazat pe modelele antice. În traducere liberă, termenul însemna „afacere” și reflecta mai degrabă obiceiurile predominante decât un set de principii legale solide. Deși aceste contracte din secolele al XII-lea și al XIII-lea par străvechi, sunt surprinzător de moderne când vine vorba de evidența lor contabilă precisă. Contracte ca acestea reflectau și susțineau o formă rudimentară de capitalism cu mult înainte ca acest concept să apară.

Universul venețienilor era surprinzător de modern și într-o altă privință: era „plat”, adică legat de restul lumii, dincolo de orice granițe, fie ele naturale sau artificiale. Vedeau lumea ca pe o rețea de rute comerciale și de oportunități în continuă schimbare, ce acoperea uscatul și marea. Negustorii venețieni călătoreau cu corăbiile sau cu caravanele către cele patru colțuri ale lumii, în căutare de mirodenii, nestemate și stofe. Prin inițiativa lor, minerale, sare, ceară, medicamente, camfor, cauciuc, mirt, santal, scorțișoară, nucșoară, struguri, smochine, rodii, țesături (mai ales mătase), piei, arme, fildeș, lână, pene de struț și papagal, perle, fier, cupru, praf și lingouri de aur, lingouri de argint și sclavi din Asia se revărsau în

* Contracte prin care cel ce împrumuta bani se angaja să îi restituie la întoarcerea corabiei. În cazul în care împrumutul era pentru o călătorie numai dus și plata se făcea în altă țară și în moneda acesteia se încheiau contracte de conversie maritimă.

Veneția urmând rute comerciale complexe dinspre Africa, Orientul Mijlociu și Europa Occidentală.

La bordul galerelor străine, pătrundeau în oraș mărfuri și mai exotice. Coloane uriașe, pedestaluri, panouri și blocuri de marmură se îngrămădeau pe docuri, luate din nu se știe ce templu sau edificiu public ruinat din Constantinopol sau din alte orașe grecești ori egiptene. Aceste rămășițe ale Antichității, pietrele de mormânt ale unor civilizații duse sau muribunde, sfârșeau în cine știe ce colț din Piazza San Marco sau pe fațada unui *palazzo* ostentativ locuit de un duce sau de un negustor venețian bogat.

Varietatea de bunuri l-a făcut pe Shakespeare să remarce, prin vocea personajului Antonio din *Neguțătorul din Veneția*, că „Statul propășește / Făcând negoț cu națiile toate”^{*}. Comerțul venețian era sinonim cu globalizarea, un alt concept aflat în fază embrionară în acea epocă. Pentru a ajunge cât mai departe, venețienii încheiau parteneriate cu guverne și negustori din țări îndepărtate, depășind diferențele rasiale și religioase. Arabii, evreii, turcii, grecii și, în cele din urmă, mongolii au devenit parteneri comerciali ai Veneției, chiar și atunci când păreau să fie inamici politici. Cei din familia Polo nu au fost primii neguțători care au călătorit de la Veneția în Asia, dar, mulțumită isprăvilor lui Marco Polo, au devenit cei mai faimoși.

Oriunde se duceau, venețienii se trădau prin accentul lor specific și prin dialectul *veneto*^{**}. Limba aceasta se bazează pe latină, încorporând elemente de vocabular, sintaxă și pronunție din alte limbi: unele din germană și spaniolă (s-ul pronunțat în stil castilian) și altele de la locuitorii teritoriilor care astăzi aparțin Croației. Era amestecată și puțină franceză. Limba

^{*} William Shakespeare, *Neguțătorul din Veneția*, Actul III, Scena 3, în traducerea lui Petre Solomon, Editura Univers, 1984.

^{**} Limba venețiană este, uneori, socotită drept un dialect al limbii italiene.

venețiană are o mulțime de x-uri și z-uri, dar aproape niciun l. Lordul Byron, care pretindea că se bucurase de favorurile a peste 200 de venețience în tot atâtea seri, numea veneta „o dulce latină corcită“. Ca să complice lucrurile și mai mult, veneta avea numeroase variante. Familia Polo din Veneția trebuie să fi făcut eforturi ca să înțeleagă dialectul vorbit în alte părți ale regiunii de către locuitorii din Padua, Treviso sau Verona.

Unele cuvinte specifice din lumea lui Marco Polo au trecut din venetă în engleză. Pe vremea lui, venețienii se salutau unii pe alții cu „ciao“ sau, ca să fim mai preciși, „sciavo“ sau „sciao vostro“, ceea ce înseamnă practic „sunt sclavul dumneavoastră“. (Cuvântul a pătruns în limbajul venețienilor din croată.) *Gondola* e un alt cuvânt venețian, deși nu e clar când anume au început să fie folosite ambarcațiunile acestea lungi și elegante de culoare neagră. Cel mai probabil, în zilele lui Marco Polo, pe canalele șerpuitoare se lua la întrecere o întreagă gamă de ambarcațiuni de mici dimensiuni, inclusiv bărci cu pânze, bărci cu vâsle și galere.

Și *arsenal*, locul unde sunt fabricate și depozitate armele, a pătruns în venețiană prin intermediul termenului arab *dar al sina'ah* care înseamnă „atelier“. Când europenii din vremea lui Marco Polo foloseau cuvântul, se refereau la Arsenalul din Veneția, renumit șantier naval. Aici marangozii* lucrau la un soi de precursor al liniilor moderne de montaj, asamblând cu repeziciune galere din componente standard, prefabricate, cum ar fi chilele și catargele. Un călător spaniol pe nume Pero Tafur a descris coordonarea perfectă a activităților care se încheiau cu lansarea galerelor: „S-a ivit o galere trasă de o barcă și ei au ieșit la ferestre și au început să-i pună de la una tachelajul, de la alta brațele ancorelor și de pe alta balistele și lansatoarele și tot așa din toate părțile, cu toate cele

* Dulgheri specializați în prelucrarea lemnăriei navelor.

trebuincioase. Și când galera a ajuns la capătul căii, toți oamenii erau la bord, laolaltă cu vâslele, și corabia era echipată de la un capăt la altul.“

Tafur a numărat zece galere „complet înarmate“ lansate într-un interval de șase ore: o navă de război nou-nouță la fiecare 36 de minute. Nu e de mirare că întreaga Europă admira iuțea cu care Arsenalul din Veneția putea transforma o chilă goală într-o ambarcațiune complet echipată. Și comandanții puteau avea galere de orice culoare voiau – câtă vreme le voiau negre.

Succesul Veneției provenea în parte din credința ei fermă în destinul civic și spiritual. Mitologia venețiană era o puternică sursă de inspirație. Tizul lui Marco, Sfântul Marcu, era ocrotitorul orașului. În 828, un grup de negustori venețieni furase trupul Sfântului Marcu din locul său de odihnă veșnică din Alexandria, aducându-i-l apoi în triumf dogelui Veneției.

Ca să-și justifice fapta, negustorii susținuseră că voiau să apere trupul de planurile diabolice ale musulmanilor și născociseră istoria înșelătoare conform căreia, în timp ce naviga pe Adriatică, Marcu ar fi nimerit într-o furtună care îi împinsese ambarcațiunea până în laguna unde avea să se înalțe Veneția mai târziu și că barca rămăsese peste noapte în locul unde avea să fie construit Palatul Dogilor. În punctul culminant al povestirii, un înger al Domnului ar fi apărut în visul lui Marcu rostindu-i cuvintele liniștitoare: „Aici află-ți odihna.“ Cu timpul, aceste cuvinte au ajuns să însemne nu numai că Marcu avea să fie la adăpost de furtună în lagună, ci că locul lui de drept era – unde altundeva? – în Veneția. Aducerea trupului lui Marcu la Veneția a devenit probabil cel mai important furt de relicve din istoria creștinătății.

Trupul lui Marcu a rămas în Veneția până în zilele lui Marco Polo și după, adăpostit în capela privată a dogelui. Reședința dogelui era singura clădire din Veneția numită

palat. Toate celelalte locuințe, indiferent cât de mari sau de bine situate, chiar și cele aflate de-a lungul lui Gran Canale, erau cunoscute drept *casa* – cămine adică –, nume abreviat de obicei prin Ca'. Locuința familiei Polo era deci cunoscută drept Ca' Polo și așa i se spune până astăzi.

Veneția era o oligarhie condusă de 150 de familii care alcătuiau aristocrația negustorească a orașului. Mai puțin de 1% din populație controla destinele celorlalți 99%. Uneori, câte o familie reușea să pătrundă în această castă, devenind noi aristocrați, dar în 1297 s-a pus capăt acestei practici. Conciliul Veneției permitea însă clasei mijlocii a orașului să formeze bresle care să încurajeze comerțul. Aceste asociații și școli pregăteau lucrători și marangozi și ajutau săracii, plătind chiar pentru construirea spitalelor. E posibil ca familia Polo să fi făcut parte dintr-una sau mai multe bresle ca să-și promoveze mai bine interesele comerciale. Erau recunoscuți ca neguțatori prosperi, dar nu erau capi ai comunității. Cel mai probabil amintirea lor nu ar fi dăinuit dacă nu ar fi existat aventurile fantastice ale lui Marco și zelul său de a se face cunoscut.

„Doge“ este un cuvânt venețian, un concept tipic venețian. Vine de la latinescul *dux*, căpetenie. Cei dintâi dogi au fost comandanți militari numiți de împăratul Bizanțului. Odată ce Veneția a început să se ridice din obscuritate, s-a simțit nevoia unui conducător propriu, iar conceptul de doge a prins rădăcini și a făcut istorie.

Dogele lumesc păstra o legătură apropiată cu sfântul adus aici și era de datoria lui să apere relicva sacră care-i fusese dată în grijă. În schimb, se credea că Sfântul Marcu îi oferea Veneției binecuvântarea și protecția sa. Natura stranie a acestui aranjament a făcut ca Veneția să păstreze caracteristicile creștinismului occidental, în loc să se ralieze sectelor orientale ai căror sfinți, în panteonul venețian, îi cedaseră locul lui

Marcu. De atunci înainte, Sfântul Marcu și dogele au controlat împreună destinul Veneției.

Combinția dintre puterea dogelui și autoritatea spirituală a lui Marcu îi conferise Republicii un sentiment al destinului ei politic – dar, în ciuda a toate, un destin laic.

Dogele era o figură mistică, rareori zărită în public, care veghea îndelungată și religioasă relație a Veneției cu marea, înfățișată adesea ca o căsătorie. Venețienii duceau acest concept până la asemenea extreme, încât în fiecare primăvară dogele arunca un inel de aur în apele Adriaticii, în cadrul unei ceremonii menite să reînnoiască uniunea, oarecum similar înțelegerii încheiate cu Sfântul Marcu privind protecția reciprocă.

Cultul dogelui era reafirmat în fiecare an în ziua de Înălțare, sărbătoarea cea mai importantă din calendarul venețian. Data marca ocuparea Dalmației de către venețieni, în anul 1000 d.H., sub conducerea dogelui Pietro Orseolo al II-lea. De atunci, întreaga Veneție – dogele, cetățenii și preoțimea – avea să sărbătorească evenimentul binecuvântând Marea Adriatică. Venețienii erau ahtiați după culoare și spectacol și nimic nu depășea ceremoniile din Ziua Înălțării.

Ceremonia începea când oficialitățile, ducând apă, sare și ramuri de măslin – toate binecuvântate pentru acest prilej –, se urcau la bordul unui convoi de galere cunoscute sub numele de *mude*. Pe parcurs li se alătura și dogele, într-o ambarcațiune împodobită. În timp ce înaintau către Lido^{*}, preoții cântau imnuri și episcopul se ruga lui Dumnezeu să „ne dăruiască nouă această mare”.

Evoluând până la forma unei căsătorii simbolice a dogelui cu Adriatica, *Sposalizio del Mare*, ceremonia a devenit din ce în ce mai complexă, oglindind spiritul venețian. În 1177,

^{*} Banc de nisip lung de 11 kilometri din gura lagunei, unde în prezent se desfășoară Festivalul de Film de la Veneția.

Papa Alexandru al III-lea a mers până la a-i dăruí dogelui un inel, declarând: „Primeşte acesta ca pe un zălog al suveranităţii pe care tu şi urmaşii tăi o veţi avea de-a pururi asupra mării.“ Ridicându-se cu fală de pe tron, dogele a aruncat inelul sfinţit în Adriatică, intonând: „Ne însoţim cu tine, mare, în semn al adevăratei şi veşnicei stăpâniri a Serenisimei Republici a Veneţiei.“

După ce participa la slujbă, dogele dădea un banchet somptuos pentru cler şi demnitari. Piaţa San Marco devenea scena a opt zile de ospete care culminau cu un târg faimos în întreaga Europă, pentru că scotea pe piaţă bunuri aduse în Veneţia din toate colţurile lumii. Până şi Biserica se implica în festivităţi, oferind indulgenţe tuturor participanţilor.

În 1268, când Marco avea 14 ani, festivităţile legate de instalarea noului doge, Lorenzo Tiepolo, au depăşit în fast chiar şi ritualul anual al căsătoriei cu marea.

Ceremonia a început într-o notă îndatoritoare, dogele întâlnindu-se în cadru oficial cu toţi rivalii săi politici şi personali ca să stabilească un nou ton de încredere şi bunăvoinţă.

După încheierea acestei ceremonii, căpitanul flotei Republicii şi-a condus corăbiile pe lângă Palatul Dogilor, în timp ce rostea rugăciuni pentru doge şi pentru Veneţia, încheind cu urarea: „Fie ca Sfântul Marcu să vă ajute!“ Apoi galerele s-au împrăştiat pe canalele oraşului, urmate de ambarcaţiuni de toate soiurile de pe insulele înconjurătoare.

Mai târziu, spectacolul s-a mutat pe uscat, unde membrii breslelor au defilat pe străduţele înguste ale Veneţiei doi câte doi, în costume splendide, reprezentative pentru meseria lor, trecând cu toţii pe dinaintea noului doge şi a soţiei sale, dogaresa. Erau marinari în veşminte albe cu stele roşii. Blănari ce ieşeau în evidenţă prin mantiile lor tivite cu blană de hermină. Ţesători purtând ramuri şi cununi de măslin. Maeştri marangozi în haine de purpură şi aur. Chiar şi plăpumi, cu mantiile împodobite cu flori de crin şi cu ghirlande

de mărgele pe cap. Pantofari, bărbieri, sticlari cu mantii sta-cojii tivite cu blană. Bogăția și rafinamentul Veneției erau scoase la paradă.

Dincolo de sărbători, viața în Veneția se dovedea grea. Femeile erau considerate cetățeni de rangul al doilea și tratate ca proprietatea bărbaților. Sclavia era răspândită, mai ales posesia (și abuzul) sclavelor de către stăpâni care, însurați sau nu, le foloseau pentru servicii sexuale. Statutul inferior al femeii era consolidat de obiceiuri adânc înrădăcinate. Un sfat adesea oferit viitorilor soți venețieni cu privire la soțiile lor spunea cam așa: „Soțul nu trebuie să se lase călăuzit de vorba nevestei, căci ea judecată temeinică n-are, iar asta-i pe potrivea firii sale, care temeinică nu-i, ci slabă și nepricepută.“

Dar, în mijlocul acestui mediu social mohorât, căminul familiei Polo, cu tot cu armata sa de copii din flori și robi, era stabil și sigur – într-un oraș atât de turbulent, rămânând rela-tiv ferit de scandaluri.

La mai puțin de 200 de ani de când sosirea trupului Sfântului Marcu binecuvântase Veneția, Republica era pe cale să cucerească Adriatica și regiunea înconjurătoare.

Flotele venețiene deveniseră tot mai pricepute în a face față unor invadatori precum normanzii conduși de Robert Guiscard, a cărui armată amenința să taie accesul Veneției la Mediterana. Într-o încăierare cumplită cu vasele lui Guiscard pe Adriatica, la vest de orașul albanez Durazzo, navele vene-țiene împiedicate să intre în port s-au legat una de alta, for-mând o insulă plutitoare care a blocat intrarea. Când navele inamice s-au apropiat, marinarii venețieni, cocoțați în bărci suspendate de „insulele“ lor plutitoare, au lansat torpile rudi-mentare, constând în bușteni, către corăbiile care se apropiau, scufundându-le sau vătămându-le grav. În ciuda acestui fapt, normanzii au cucerit în cele din urmă Durazzo, chiar în timp ce navele venețiene de mărfuri sau de război colindau pe Mediterana în căutarea profitului. Poate că în niciun alt

oraș-stat comerțul nu se împletea cu arta războiului așa cum o făcea în Veneția, unde cele două deveniseră practic sinonime. Republica era într-o stare aproape perpetuă de război, uneori luând forma unor lupte de gherilă îndepărtate, alteori a unui război rece gândit să îi respingă pe rivali și uneori a unor bătălii sângeroase împotriva unor dușmani clari. Veneția nu câștiga de fiecare dată, dar era datoria soldaților și a marinarilor de aici să lupte pentru afacerile lor.

Niciun alt oraș-stat nu egala abilitatea și îndrăzneala Veneției pe mare. Dacă Republica era glorificată pentru negustorii ei, în mod egal era temută din pricina războinicilor ei maritimi lipsiți de scrupule. Cu timpul, Marco Polo va avea prilejul să joace ambele roluri, de negustor pe timp de pace și de comandant în bătălie.

În 1204, Veneția a sărbătorit o victorie majoră: capturarea Constantinopolului de către forțele europene unite, ca punct culminant al celei de-a Patra Cruciade.

În vremea lui Marco Polo, triumful creștinătății nu era garantat. Biserica Catolică se lupta pentru un loc în lume împotriva mai multor dușmani: Islamul, mongolii, Biserica Ortodoxă și chiar ea însăși. Epoca Credinței era totodată o vreme a pericolelor, a frământărilor și a războiului.

Cruciadele au început cu un țel simplu: să le permită creștinilor să-și poată continua pelerinajele la Sfântul Mormânt, locul din Ierusalim unde se crede că a fost înmormântat trupul lui Iisus. Pelerinii vizitau acest loc, cel mai sfânt dintre altarele creștinătății, încă din secolul al VIII-lea d.H. Situația s-a schimbat dramatic în 1009, când califul Hakim din dinastia Fatimizilor, conducătorul musulman al orașului Cairo, a cerut distrugerea Sfântului Mormânt. După aceea, creștinii și evreii ghinionişti aflați în Ierusalim s-au pomenit expuși persecuțiilor, iar zona creștină a orașului a fost înconjurată de un zid înalt care controla accesul. În următorii cinci ani, mii de biserici au fost arse sau jefuite.